

Pünkösöd után XIII. vasárnap. Nagymisére.

Hála Isten iránt

K.K.T. Csúnya hálátlanságot tár elénk a mai szent evangélium. Tizen gyógyultak meg ugyanis Jézus csodatevő szavára a poklosság szörnyű betegségéből, de csak egy volt a tíz között, aki a váratlan nagy jótéteményért köszönetet mondott isteni jótevőjének. Nem kellett volna-e mind a tíz meggyógyulniak együttesen Jézus lábaihoz borulniok, őt áldaniok, hiszen a könyörgésben, a kérésben egyek voltak? Hanem a tíz meggyógyult közül csak egyetlen egy tért vissza hálás lélekkel, a többi kilenc pedig egy szóval sem köszönte meg a csodálatos gyógyulás nagy jótéteményét. A mai evangéliumi történet hallatára lelkünkön valami fájó érzés vesz erőt. Mert bár az ember szokott hálátlan lenni, de a más hálátlansága fáj neki. Hiszen magának az Úr Jézusnak is fájdalmat okozott a meggyógyultak hálátlansága. Ő, aki annyi gyalázatot, csúfolódást és kínzást békével, szótlantul, nagy lelki nyugalommal tűrt, egyetlen panaszszóra sem fakadt, ezt a nagy hálátlanságot nem állhatta meg szó nélkül, hanem keserű szemrehányással illette a kötelességükről megfélekedzőket: Nemde tízen tisztultak meg, és kilenc hol van? Nem akadt, aki visszatérvén dicsőiséget adjon Istennek, hanem csak ez az idegen? Azzal, hogy a kilenc férfiú hálátlanságán panaszkodott, eléggé világosan értésünkre adta, mily rossz néven veszi a hálátlanságot.

K.K.T. A szentevangéliumi szakasz nyomán tegyük fel ma mi is a kérdést csak úgy önmagunknak: Nem tartozom én is a kilenc hálátlan meggyógyult közé? Nem illenek-e rám is az Úr Jézus szemrehányószavai? Mert lám nincs nap, nincs óra, nincs perc melyben ne élvezném Isten jóságának testi-lelkiáldásait, egyik vagy másik embertársam segítségét, munkájának eredményét. Az Úr Jézus a mi oktatásunkra tette szavá a kilenc megtisztultnak hálátlanságát, és emelte ki annak az egynek hálaadását, hogy óvjon bennünket a hálátlanság rút bűnétől és figyelmeztessen bennünket hogy szent kötelességünk minden jótéteményért hálát adni.

Tudok-e hálás lenni? Tudok-e hálás szívvel köszönetet mondani, mindenért amit csak kaptam, és mindenkinek, akitől csak kaptam valamit az életben? Mert a háládatos lelkület hozzátartozik a teremtményekhez, a hála gyökere ott van a teremtmény szívében. Hálás a szántó föld, mely százszorosan viszonzza a munkás kezeknek ráfordított figyelmét, hálás a kis virág, mely minden ráöntött vízcseppért illatot lehel és szépségével gyönyörködtet köszönete jeléül. Hát az állatvilág háládatosságát ki ne ismerné? Mennyire tud ragaszkodni a oktalan állat is kenyéradó gazdájához. Tehát a teremtett világ a

háládatosság törvényének van alávetve, melynek engedelmeskedik is természetének megfelelő módon. Ugyanazon természeti törvénynek van alávetve a teremtés koronája az ember is, azzal a különbséggel, hogy a ember, mint értelmes , szabad akarattal rendelkező teremtmény, szabad elhatározásból tartozik leróni a hála adóját.

Ami a hála kötelezettségét illeti isten iránt, nem lehet kétség abban, hogy ez az ember részére az egyik legfontosabb kötelezettség. Tartozik ezzel minden ember attól a pillanattól kezdve, amelyben tudomást vesz a teremtő, megváltó és megszentelő Istentől nyert jótéteményekről.

Igaz ugyan, hogy mi az Istentől vett jótéteményekért annak mértéke szerint hálát adni képtelenek vagyunk, de ezt nem is kívánja tőlünk az Isten. Csak lehetőségünkhöz mért elismerést vár tőlünk.

A mai evangéliumi szakaszban említett tíz meggyógyult ugyan mivel viszonzozhatta volna teljes mértékben Krisztusnak nagy adományát? Ha a világ minden kincsét lábai elé hordták volna, kevés, nagyon kevés lett volna cserébe az egészségért. Ha arany vagy ércszoborba öntötték volna jótevőjük képét, ugyancsak nem fizették volna meg vele a súlyos betegségből való felgyógyulásukat. Krisztus nem is várta ezt el tőlük. De igenis, elvárta azt, amit csupán egytől kapott tíz helyett, a hálás elismerést, köszönetet a vett jóért. Hiszen ez minden embertől kitelik, s mivel a hála a szív, az emberi értelem viszontajándéka, értékesebb minden kincsnél, minden arany vagy ércszobornál.

Az Isten iránti hála nem zárja ki az emberek iránti hála kötelességeit, sőt egyenesen magába foglalja. A tapasztalat azt igazolja, hogy az tud hálás lenni embertársainak, aki előbb le tudja róni a hála adóját Isten iránt.

Szüleikkel szemben hálás gyermekek azok közül kerülnek ki, akiket szüleik tanítottak arra, hogy köszönetet mondjanak kicsiny gyermekkoruktól Istennek és embereknek az elvett jókért. Illond Ágoston.

A háládatos lelkületre van példánk, az Úr Jézus. Olvassuk róla az evangéliumban, hogy valahányszor valami feltűnő csodát művelt, előbb mindig az égre emelte szemét, és hálát adott mennyei Atyjának. Ezt tette Lázár sírjánál, a csodálatos kenyérszaporításnál, az oltáriszentség szerzésénél.

Isteni üdvözítőnk példája lebegjen mindig szemeink előtt. Mindenben hálát adjunk , mert ez az Isten akarata, annak az Istennek , aki a folytonos jótéteményeiért a folytonos hála adóját joggal és elengedhetetlenül elvárja tőlünk. Ámen.